

Nadine met
haar vader

Nadine en haar zus Jacqueline

'Hij hield
van Nadine,
maar het had
iets obsessiefs.
Als ze op de
bank zaten,
moest hij
haar pink
vasthouden'

(zus Jacqueline)

Een van de passies van Nadine was
dansles geven aan kinderen

Het is zaterdag 2 december 2006 als Jacqueline Beemsterboer in de tuin van haar ouders in elkaar zakt. Een uur eerder belde haar moeder: Jacqueline (26) moest naar huis komen: er was iets met Nadine, haar zusje, gebeurd. Als ze thuis aankomt, weet ze: dit is niet goed. De tuin staat vol fietsen. **Jacqueline begint te rennen. Bij de achterdeur houdt haar vader haar tegen. Hij duwt haar terug naar buiten en pakt haar vast. Dan zegt hij het. "In het huis van Gerold is een dode jonge vrouw aangetroffen."** Jacqueline voelt haar benen slap worden. Ze valt op de grond. Ze schreeuwt haar naam. Nadine!

Nadine Beemsterboer wordt op 22 juni 1986 geboren in Hoorn. Haar beste vriendin, Jennevie Menckeberg: "Ik ken geen gezin dat zo open en harmonieus was als dat van haar. Het was een viereenheid: de liefde straalde er vanaf." Nadine en haar vier jaar oudere zus Jacqueline komen van kleins af aan voor elkaar op. Valt Nadine bijna in een slootje, dan trekt Jacqueline haar weg bij de waterkant. Als ze ouder zijn, blijft dat zo. Mag Jacqueline van haar ouders niet tot het eind van een feest blijven, dan legt Nadine een briefje in haar kamer: 'Ik ben vet voor jou. Ik sta altijd voor je klaar. Love you.' De keren dat zulke woorden op papiertjes worden gekrabbeld in huize Beemsterboer, zijn ontelbaar. Op kerstavond 2005 geeft Nadine haar ouders een bronzen beeldje van twee handen die een baby vasthouden. Er zit een briefje bij: 'Loslaten. Een van de moeilijkste dingen om te doen. Maar loslaten zie ik meer als elkaar vrijlaten, want echt loslaten zal ons nooit lukken. Dit cadeau symboliseert hoe ik jullie zie en jullie ons.'

Met Nadine is elke situatie een vrolijke gebeurtenis. Ze vindt: een dag niet gelachen, is een dag niet geleefd. Vader Jacques: "Als ze lachte, dan spóót het water uit haar ogen." Haar moeder Wanda zou geen foto weten waarop Nadine chagrijnig kijkt. Haar opa heeft dezelfde ervaring. Heel hard lachen is het eerste wat Nadine en hij altijd doen als ze elkaar zien. Daarna omarmen ze elkaar en maken op de deurmat een klein dansje. Voor opa en oma Avenarius is Nadine als een dochter. In hun woonkamer staat een tafeltje met foto's van haar. Op eentje plakte Nadine ooit een sticker met de tekst 'Forever friends'. Opa: "Ik taxeer mensen meestal op